

De jacht op jou

Isabelle Ronin

De jacht op jou

Vertaald door Hanneke van Soest

2017 Prometheus Amsterdam

Aan mijn *Wattpad*-lezers. Pannenkoeken?

Oorspronkelijke titel *Chasing Red*

© 2017 Isabelle Ronin

© 2017 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Hanneke van Soest

Omslagontwerp Robbie Smits

Foto omslag Nada Vojinović/EyeEm/Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3511 9

1

Caleb

De dansvloer lichtte op, terwijl ronddraaiende lampen aan het plafond rode en groene laserstralen de ruimte in schoten. Het was vrijdagavond en de club zat stampvol mensen die dansten en sprongen op de bonkende muziek van de dj. De vloer trilde onder mijn voeten, en er was geen ontkomen aan de hitte die de mensenmassa uitstraalde. Ik liet mijn blik over de opeengepakte menigte gaan. Ze deden me denken aan pinguïns die bij elkaar waren gekropen tegen de kou, alleen dan aan de speed.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ riep Cameron in mijn oor. Hij gaf me een vriendschappelijke stomp tegen mijn arm. Zijn ijsblauwe ogen glinsterden in het flauwe licht. ‘Dat is al de vierde meid die je vanavond afwijst, en we zijn er nog maar net.’

Ik haalde mijn schouders op. Het klonk nogal sneu te zeggen dat ik genoeg had van betekenisloze seks en saai geflirt. Goed, de seks vond ik niet erg, maar de laatste tijd voelde ik me rusteloos. Ik was op zoek naar iets anders, een uitdaging misschien. De kick van de jacht.

Ik nam een slok bier. ‘Als jij elke dag dezelfde troep at, zou je er ook genoeg van krijgen,’ antwoordde ik.

Justin lachte luid. Zijn blonde haar, dat stijf stond van de gel, bleef op zijn plek toen hij eerst met zijn hoofd en daarna met zijn

biertje een lachwekkend gebaar naar de dansvloer maakte. ‘Kijk daar eens, man. Shit, zeg!’ riep hij, en hij floot hoog en luid.

Midden op de dansvloer stond een meisje zo sensueel te dansen – nee, streep door, te heupwiegen – dat ik wel moest kijken. Ze bewoog als... Ik moest aan seks denken. Haar korte strakke jurkje omsloot haar zandloperfiguur als een tweede huid en trok de blik van tientallen jongens.

En die jurk had een rode kleur waarvan je spontaan zou gaan zondigen. Godallemachtig.

Misschien kwijlde ik wel een beetje toen ze zich vooroverboog en iets heerlijk met haar heupen deed. Haar lange, gitzwarte haar zwierde om haar smalle taille. Op haar naaldhakken leek ze benen tot aan haar oksels te hebben. De manier waarop ze danste had iets betoverends. Met de vloeiende bewegingen van haar lijf straalde ze opstandigheid uit. Toen ze opkeek en we even oogcontact hadden, voelde ik mijn hart tegen mijn borstkas bonken.

‘Shit. Die meid gaat mee naar huis,’ riep Justin opgewonden.

Dat was lomp en irritant genoeg om me af te leiden. Ik haatte vreemdgaan, en Justin had een vriendin.

Hoofdschuddend keek Cameron hem aan. Hij keek op toen een roodharig meisje vroeg of hij wilde dansen. Hij lachte en fluisterde iets in haar oor. Het meisje giechelde. Cameron knikte naar me, en ze vertrokken.

‘Hallo, teamcaptain.’

Een zacht lijf met een zware bloemengeur kwam naast me zitten. Ik keek neer in de zwaar opgemaakte ogen van Claire Bentley. Al kan ik de magische uitwerking van make-up op een meisjesgezicht best waarderen, dat gaat niet op wanneer het meisje eruitziet alsof ze geslagen is en twee blauwe ogen heeft. Claire leek wel een panda.

‘Claire. Hoe gaat het?’ Mijn zuinige glimlachje zag ze blijkbaar als een aanmoediging om mijn arm vast te pakken.

Jakkes, nee. Waarom was ik ook alweer met haar naar bed gegaan?

‘O, je weet wel. Z’n gangetje.’ Ze wapperde met haar wimpers naar me en duwde haar borsten tegen mijn zij. Ik wierp een snelle blik op haar decolleté; ik kon het niet helpen. Haar borsten staarden me aan. Ach, op een dronken avond hadden die fraaie exemplaren me vast over de streep getrokken.

Het schouderbandje van haar jurk gleed van haar schouder. Ze keek me van onder haar wimpers aan, en ik vroeg me af of ze daarop had ge oefend. Hoe dan ook, ik vond het best sexy. Als ze iemand anders was, zou ik misschien wel geïnteresseerd zijn geweest. Mijn blik dwaalde langs haar schouder af naar de dansvloer, zoekend naar het meisje in de rode jurk. Claire pakte mijn arm steviger vast, zodat ik haar weer zou aankijken.

‘Ik heb nog een drankje van je tegoed, Caleb. Die van mij viel uit mijn hand toen je langsliep.’ Met haar tong raakte ze haar bovenlip aan.

Ik probeerde niet zichtbaar ineen te krimpen. Ze legde het er te dik bovenop, en ik wilde niet de hele avond aan haar vastzitten. Naarstig zocht ik naar een manier om haar af te schrikken zonder haar te beledigen. Ik keek zoekend om me heen of ik Cameron of Justin kon vinden, maar die waren nergens te bekennen. Klootzakken.

‘Hé, schatje.’ Ik zette grote ogen op van verbazing, toen het meisje van de dansvloer naar wie ik eerder schaamteloos had staan lonken haar armen om mijn middel sloeg en me buiten Claires bereik manoeuvreerde. Zodra ze me aankeek, was ik op slag vergeten hoe ik moest ademen.

Ze was adembenemend.

‘Hij is hier met mij,’ zei ze tegen Claire, terwijl ze me bleef aankijken. Ik was gebiologeerd door hoe haar mond bewoog. Ze had een brede mond met volle lippen die heel sexy rood waren gestift. ‘Ja, toch?’ Haar stem, zacht en laag, deed me denken aan donkere kamers en hete, stomende nachten.

Heel even voelde ik mijn hart overslaan, hoe krankzinnig het ook was. Misschien duurde het wel twee volle minuten. Al was ze

niet mooi in de klassieke zin van het woord, ze had een aantrekkelijk, opvallend gezicht met hoge, scherpe jukbeenderen en lange, donkere wenkbrauwen boven katachtige ogen die vol geheimen stonden. Geheimen die ik allemaal wilde leren kennen.

Toen ik niet reageerde, trok ze verbaasd haar wenkbrauwen op. Haar donkergouden huid glom in het gedempte licht, en ik vroeg me af hoe die zou aanvoelen. Voordat ze kon weggomen, pakte ik snel haar armen beet en legde ze om mijn nek. Precies zoals ik dacht: haar huid was zacht en glad. *Méér* was het enige wat ik kon denken.

Ik boog me naar haar toe en streek met mijn lippen langs haar oorlel. ‘Waar heb je gezeten?’ fluisterde ik. Toen ik haar voelde rillen, glimlachte ik zelfvoldaan. ‘Ik ben mijn hele leven al naar je op zoek.’ Op mijn gemak, alsof ik alle tijd van de wereld had, streek ik met mijn mond van net onder haar oor naar het kuiltje in haar hals.

Voordat ik nog iets kon doen, zette ze een stap achteruit.

‘Ze is verdwenen. Je bent veilig,’ zei ze met een grijns. ‘Nu mag je een drankje voor me bestellen, omdat ik je heb gered.’

Ik stak mijn handen in mijn zakken om te voorkomen dat ik haar nog eens zou aanraken. Ik miste het gevoel haar in mijn armen te hebben nu al. ‘Prima. Wat wil je hebben?’

Toen ze haar haar naar achteren schudde, kon ik alleen maar naar haar blijven kijken. Ik was betoverd. ‘Iets sterks. Vanavond wil ik iemand anders zijn. Ik wil... vergeten.’

Nu was ik aan zet. Ik liet mijn hand naar haar onderrug glijden en trok haar naar me toe, totdat onze gezichten maar een paar centimeter van elkaar vandaan waren. ‘Bij mij kun je zijn wie je maar wilt.’ Haar verleidelijke geur zweefde mijn neus in. Ik was er meteen aan verslaafd. ‘Zullen we hier weggaan, Rooie? We kunnen ergens naartoe gaan waar ik je alles kan laten vergeten.’

Er verscheen een kille blik in haar ogen, voordat ze haar handen tegen mijn borstkas legde en me wegduwde. ‘Ook leuk om kennis met jou te maken, rotzak.’ Ze draaide zich op haar hak-

ken om, zwaaide en liep weg. Als een radeloos hondje staarde ik haar na.

Wat was er in vredesnaam gebeurd? Had ze me zojuist afgewezen?

Het was zo'n onbekend gevoel voor me, dat ik haar alleen maar kon nakijken totdat ze in de mensenmassa verdween. Ze wankelde een beetje, alsof ze te veel op had. Ik wilde achter haar aan rennen om te zorgen dat haar niets zou overkomen, tot ik bedacht dat ze me dan waarschijnlijk in mijn gezicht zou spugen. Haar vrienden zouden wel voor haar zorgen.

Wat had ik in godsnaam verkeerd gedaan? Met alles wat ze deed had ze uitgestraald dat ze interesse in me had. Misschien had ik eerst dat drankje voor haar moeten halen.

'Caleb!' hoorde ik een ander meisje achter me roepen. Helaas was ik nergens meer voor in de stemming behalve slapen.

Grappig dat ik vanavond een uitdaging had gewild en er een potje van had gemaakt zodra er een vlak voor mijn neus stond. Sukkel dat ik was.

Toen ik de club uit liep, sloot ik mijn ogen en snoof de verfrissende lucht op. Ik had mijn auto aan de andere kant van het parkeerterrein neergezet en liep er snel naartoe, bang dat iemand me zou zien en me weer de club in zou trekken. Ik zou nog liever mijn arm eraf knagen dan daar weer naar binnen gaan.

Ik ging langzamer lopen, zodra ik het silhouet van een vrouw zag die tegen een van de smerige bakstenen muren van de parkeerplaats geleund stond. Ze had waarschijnlijk te veel gedronken. Ik zou haar met alle plezier met rust hebben gelaten, maar toen ik nog eens keek, zag ik een paar meter verderop een man naar haar loeren. Mijn beschermingsinstinct stak de kop op, zodra de man zich oprichtte en naar haar toe liep.

De vrouw veranderde van houding, en het zwakke schijnsel van de straatlantaarn viel op haar gezicht. Mijn hart begon sneller te kloppen, want ik herkende haar. Het was Rooie.

Ik hoefde niet nog eens na te denken: ik liep regelrecht naar haar toe. De man had me nog niet gezien, want zijn blik was strak op

haar gericht. Op de prijs. De enige prijs die hij vanavond zou krijgen, was een bloedneus als hij niet bleef staan en rechtsomkeert maakte.

Toen hij haar bij een pols vastpakte, gromde ik bijna. De woede die ik voelde verraste me, maar ik moest hem van me afzetten. Zo niet, dan zou deze avond met een hoop ellende eindigen. Ik zette een paar passen vooruit, en de man bleef als aan de grond genageld staan. Eindelijk had hij me gezien.

‘Hé, schatje, waar zat je?’ riep ik uit, terwijl ik verder naar haar toe liep. Met moeite hield ik mijn toon luchtig. Omdat ik bang was wat ik zou zien, keek ik haar niet aan. Als ze er ook maar een beetje bang uitzag, zou ik die domme zak op zijn gezicht timmeren. ‘Ik heb overal naar je gezocht.’ Ik raakte haar schouder aan, knikte naar de vuile schoft en keek hem recht in de ogen. ‘Ik neem haar nu wel van je over.’

Toen hij weigerde haar los te laten, richtte ik me tot mijn volle lengte op, maakte me breed en keek hem aan met een blik van maak-me-niet-kwaad. De smeerlap liet haar los en ging één, twee, drie stappen achteruit. Uiteindelijk draaide hij zich met een ruk om en rende de andere kant op.

‘Domme zak,’ zei ik op gedempte toon.

‘W-wat zei je tegen me?’

Ik was verbaasd dat ze me had gehoord. Onderzoekend keek ik haar aan. Hoe dronken was ze eigenlijk?

‘Dat was niet voor jou bedoeld. Nou ja, dat “domme” is op jou wel van toepassing. Wat doe je hier in je eentje?’ Toen ze weer op haar benen wankelde, greep ik haar snel beet om haar overeind te houden. ‘Voorzichtig. Gaat het een beetje?’

In de club was het te donker geweest om het te kunnen zien, maar nu viel me op dat ze bleek zag en haar ogen glazig stonden. Zonder haar antwoord af te wachten tilde ik haar in mijn armen op. Heel even stribbelde ze tegen.

‘Moet je overgeven?’ vroeg ik. Ze reageerde niet, dus schudde ik haar een beetje door elkaar.

Ze kreunde van ellende en sloeg haar handen voor haar mond. Dat was dus niet zo slim van me, besepte ik terwijl ik naar mijn auto liep. Toen ze eruitzag alsof ze niet zou gaan kotsen, zette ik haar voorzichtig in mijn auto.

‘Ik heb deze auto net. Je gaat er toch niet in overgeven, hè?’ Ik startte de auto. Ze leek al van de wereld te zijn. ‘Waar woon je? Dan rij ik je wel naar huis.’

‘D-dakloos,’ jammerde ze. Het verbaasde me dat ze reageerde. ‘Op s-sstraat gezet.’

Ik liet mijn hoofd tegen de hoofdsteen rusten, ademde diep in en wreef over mijn gezicht. Dakloos? Wat nu? Ik kon haar bij een hotel afzetten en een kamer voor haar betalen voor een paar dagen. Dan had ze in elk geval onderdak terwijl ze naar nieuwe woonruimte zocht. Het was meer dan een vreemde zou doen. Toen wierp ik een blik op haar en vloog dat plan het raam uit.

Haar ogen waren gesloten en ze ademde regelmatig en oppervlakkig, maar zelfs in haar slaap zag ze er gekweld uit. Het meisje dat op de dansvloer zo vurig was zag er nu heel kwetsbaar uit. Haar gezicht kwam me bekend voor, als een afbeelding van lang geleden die ik me amper herinnerde, al kon ik niet plaatsen waar ik haar eerder had gezien. Een gezicht zoals dat van haar zou ik niet vergeten.

Mijn broer wees me er graag op dat ik een zwak had voor dames in nood. Toen ik besloot haar mee te nemen naar mijn appartement, moest ik hem gelijk geven. Ik zei tegen mezelf dat ze in een hotel niet veilig zou zijn, zeker niet in haar huidige toestand. Joost mocht weten wat er buiten de club gebeurd zou zijn als ik niet was verschenen.

Al was het lente, toch daalde de temperatuur ’s avonds een paar graden. Nevel bedekte de ruiten van mijn auto. Toen ze rilde, zette ik de verwarming op de hoogste stand, trok mijn jasje uit en legde het over haar heen. Wanneer ze morgen wakker werd, zou ze vast een enorme kater hebben. Een paar minuten van mijn appartement vandaan schoot ze ineens overeind en sloeg haar handen voor haar mond.

Nee, hè. Shit.

Ze kotste mijn hele auto onder.

Ik moest bijna huilen. Mijn gloednieuwe auto! Al was het braakgeluid erg genoeg, de geur was zo weerzinwekkend dat ik bijna zelf begon te kokhalzen. Wanhopig opende ik de ramen en het zonnedak. Ik liet de adem die ik inhield los en hapte naar lucht.

‘Verdomme, meid. Eén goede daad en...’

Ze braakte opnieuw.

‘Nee!’

Ik was zo nijdig dat ik alsnog overwoog haar bij een hotel af te zetten. Ik wist niet wie dit meisje was. Zelfs mijn redderscomplex kende grenzen.

Maar ik wist dat ik dat niet over mijn hart kon verkrijgen.

Met een gelaten gevoel reed ik de garage van mijn flatgebouw in en parkeerde de auto op mijn plek. Behoedzaam liep ik naar de passagierskant van de auto. Ik opende het portier, hield mijn adem in en veegde haar zo goed mogelijk schoon met een extra handdoek die ik voor basketbaltraining in mijn auto bewaarde. Daarna tilde ik haar weer in mijn armen op. Ze stonk een uur in de wind.

Ik droeg haar door de hal naar de lift, en de conciërge duwde op de liftknop voor me, aangezien ik mijn handen vol had. ‘Heeft je vriendin te veel gedronken?’

‘Je weet toch dat ik niet aan vriendinnen doe, Paul.’

Hij grinnikte.

Zodra ik de code voor mijn appartement had ingetoetst, liep ik rechtstreeks naar de logeerkamer. Ze jammerde toen ik haar voorzichtig op het bed neerlegde en krulde zich als een katje op. ‘Mam,’ snikte ze.

Ik wierp een blik op haar gezicht en bleef weifelend bij het bed staan. Wat dit meisje ook meegemaakt mocht hebben, het was niet prettig. Ik wist dat ik haar eigenlijk zou moeten wassen en haar andere kleren zou moeten aantrekken. Ik dacht alleen niet dat ze het op prijs zou stellen als ze morgenochtend ontdekte dat een vreemde

haar had uitgetrokken. Dan zou ik misschien wel een oog of een hand kwijtraken. Dat risico kon ik beter niet nemen.

Uiteindelijk ging ze rustiger ademen. Ik weet niet hoelang ik naar haar bleef staan kijken, terwijl ze sliep.

2

Veronica

Ik werd gewekt door de zachte warmte van zonlicht op mijn huid. Ik genoot van de schone witte lakens die over me heen lagen. Wat lief van mijn moeder dat ze ze had verschoond. Met een tevreden glimlach kroop ik er verder onder.

Mijn moeder. Dat kon niet. Mijn moeder was dood.

Versuft schoot ik overeind. Knipperend met mijn ogen keek ik om me heen. Ik bevond me in een onbekende kamer. Ik probeerde mijn opkomende paniek weg te slikken. *Waar ben ik in vredesnaam? En wat stinkt hier zo?*

‘Het zou echt helpen als je nu niet in paniek raakt,’ mompelde ik, overdonderd door de smerige geur van mijn adem. Ik haalde een paar keer diep adem om mijn bonzende hart te kalmeren en probeerde hoogte te krijgen van de situatie waarin ik me bevond.

Gelukkig had ik mijn kleren nog aan, al waren ze vuil. Er zat... opgedroogde kots op. Daar kwam de stank vandaan. *Lieve hemel.*

Ik kon me alles van gisteren herinneren, maar wat er in de club was gebeurd was wazig. Dat ik uit mijn flat was gezet omdat ik twee maanden huurachterstand had was wreed. Dat ik het grootste deel van mijn bezittingen had moeten achterlaten was niet zo moeilijk geweest, omdat het meeste toch al oud en goedkoop was. Ik had alleen mijn goede kleren en aandenken aan mijn

moeder meegenomen, en die had ik in mijn locker op de campus opgeborgen.

Voor het eerst in mijn leven was ik niet een club in gelopen om drankjes te serveren of tafels schoon te vegen, maar om dronken te worden. Het was mijn manier om een middelvinger naar het leven op te steken. Ik was een lichtgewicht; het had niet lang geduurd tot ik aangeschoten was.

Aangezien paranoia mijn beste vriend was, bekeek ik mijn armen. Tot mijn opluchting had ik al mijn vingers nog. Er lag een donkerblauw dekbed over mijn benen, en ik vroeg me af of ik die nog wel had. Ik wiebelde met mijn tenen. Mooi, ze werkten nog. Ik tilde mijn jurk op om te zien of ik geen verse hechtingen had of pijn voelde. Iemand had mijn kostbare organen wel kunnen stelen. Toen ik er zeker van was dat ik al mijn lichaamsdelen nog had, keek ik eens beter de kamer door.

Het leek een understatement om de ruimte een kamer te noemen. Hij was groter dan mijn hele flat en was ingericht met dure, smaakvolle spullen. Een breed raam met zware lichtblauwe gordijnen besloeg bijna de hele muur rechts van me en bood een prachtig uitzicht over de stad. Ik besepte dat ik me in een torenflat moest bevinden.

Had ik gisteravond iets wilders gedaan dan dronken worden? Zoals misschien... met een vreemde naar bed gaan? Nee toch zeker? Ik tilde mijn kont op en deed een paar bekkenbodemoefeningen, alsof ik zo kon voelen of ik was ontmaagd. Goed, ik had geen pijn.

Ik begon weer in paniek te raken...

‘Diep ademhalen, Veronica. Diep ademhalen,’ mompelde ik, en ik keek nog een keer om me heen.

Ik schoof naar de rand van het bed en stond op. Mijn blote voeten zonken weg in hoogpolig tapijt. Degene van wie dit appartement was moest wel stinkend rijk zijn. Ik was niet van plan hem tegen te komen. Wat nou als hij een drugsbaron was? Iemand die zo rijk was moest dat wel zijn. Wat nou als hij me eerst wilde vetmesten en dan mijn organen verkopen?

Kalm een beetje!

Ik zag de aangrenzende badkamer en deed er mijn voordeel mee. Zodra ik klaar was, sloop ik langzaam naar de deur en tuurde naar buiten. Zelfs in mijn paniektoestand viel me op hoe fantastisch dit appartement eruitzag. Alles was chic en modern. Het was één grote ruimte, licht en luchtig. Helder zonlicht viel door hoge, brede ramen naar binnen. Aan industrieel grijze muren hingen strategisch geplaatste schilderijen, en voor een zwartleren L-vormige bank stond een enorme tv. Hardhouten vloeren glommen me tegemoet.

Ik trok mijn neus op voor al die luxe.

Het leven is niet eerlijk, mijmerde ik, terwijl ik door een gang liep die uitkwam in nog een grote ruimte.

Waar is de voordeur?

Toen ik bij de keuken aankwam, bleef ik even staan. Die had dezelfde industriële uitstraling als de rest van het appartement. Links stond een bar met barkrukken eronder. Verder zag ik helderwitte keukenkastjes, een granieten aanrecht, glazen hanglampen aan een gewelfd plafond, roestvrijstalen apparatuur, alles erop en eraan. De adem stakte in mijn keel: in een hoek van de keuken stond iemand! Hij was lang, en doordat hij geen shirt aanhad, kon ik zien dat hij een gebruinde huid had. Zijn goed ontwikkelde spieren bolden zich toen hij zijn arm bewoog.

Bang, zenuwachtig bleef ik staan waar ik stond. Hij draaide zich om, alsof hij voelde dat ik er was. Met wijd opengesperde ogen en open mond keek hij me aan.

Dat gezicht kende ik.

Het was Caleb. Caleb Lockhart!

Nee, toch! Niet hem! Dit gebeurde niet echt. Ik was wakker geworden in het hol van de mannelijke campushoer.

Er viel een stukje brood uit zijn mond toen hij me bleef aanstaren. Zijn golvende bruine haar zat warrig, overal staken plukken uit, alsof hij ook net uit bed was gekomen. Zijn borstkas en buik waren heel gespierd. Het lange aanrecht waar hij achter stond kwam tot net onder zijn middel, dus ik kon niet zien of hij...

Alsjeblieft, lieve god. Ik hoop zo dat hij verder wel iets aanheeft.

Toen grijsde hij. Op zijn gemak, alsof hij alle tijd van de wereld had, liet hij zijn blik van mijn kruin naar mijn tenen gaan en weer omhoog naar mijn gezicht. Ik voelde mijn tenen tintelen.

‘Hé, schatje, je ziet eruit alsof je een drukke nacht achter de rug hebt,’ zei hij lijsig.

Lieve help.

‘Hebben we... Heb je...’ zei ik stamelend. Hij keek me zo welustig aan dat ik mijn armen over elkaar sloeg, zodat hij mijn borsten niet meer kon zien.

Hij trok een donkere wenkbrauw op en wachtte totdat ik mijn vraag afmaakte. Mijn mond voelde droog aan, en ik begon een kloppende hoofdpijn te krijgen. Ik keek omlaag naar mijn blote voeten en vroeg me af waar ik mijn schoenen had gelaten. Domme, domme meid.

‘Vertel het me gewoon.’

‘Wat moet ik je precies vertellen?’ Hij lachte me met zijn ogen uit. Ik zag kuiltjes in zijn wangen. Hij wist heel goed waar ik het over had, maar leek het leuk te vinden onschuldige mensen te kwellen. *Rotzak.*

Toen hij om het aanrecht heen liep, zette ik een stap achteruit en riep: ‘Blijf uit mijn buurt!’ Godzijdank had hij een joggingbroek aan.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en stak zijn handen op. ‘Wat is er in vredesnaam mis met jou?’

Wanhopig zocht ik met mijn ogen naar iets in de buurt wat ik als wapen kon gebruiken, voor het geval hij besloot me aan te vallen. Ik kon zo nodig een van de pannen pakken die aan het pannenrek hingen.

‘Waarom ben ik hier?’

‘Weet je dat niet meer?’

Plots had ik de neiging mezelf aan de haren te trekken. ‘Wat weet ik niet meer?’

Zijn gezicht versomberde. ‘Je bent gisteravond bijna aangeval-

len door een of andere viezerik. Ik heb je gered.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Hij had je wel kunnen verkrachten.’

Mijn hoofd begon te bonken. Herinneringen aan gisteravond begonnen naar boven te komen.

‘En je hebt mijn hele auto ondergekotst.’ Even was hij stil. Toen: ‘Twee keer.’

‘V-verkrachten?’ Ik herinnerde me vaag dat ik me had verzet tegen de toenaderingspoging van een of andere vent. Wat nou als hij die vent was?

Caleb knikte en bleef me strak aankijken. Hoe hij me met zijn groene ogen doorboorde riep een herinnering bij me op. Een lage mannenstem die fluisterde: ‘Ik ben mijn hele leven al naar je op zoek...’

Ik schudde mijn hoofd om weer helder te kunnen nadenken en keek hem boos aan. ‘Hoe weet ik nou of jij dat niet was?’

‘O, alsjeblieft,’ zei hij spottend, en hij rolde met zijn ogen. ‘Ik hoef meisjes echt niet te dwingen met me naar bed te gaan.’

Hij zette een stap naar achteren, leunde tegen het hakblok en sloeg zijn armen voor zijn indrukwekkende borst over elkaar. Met zijn hoofd een beetje schuin keek hij me onderzoekend aan. Zijn armspieren bolden op.

‘Dankjewel,’ zei ik zacht. Toch was ik nog wantrouwig. Wanneer je opgroeit in een ruige buurt word je vanzelf wantrouwig, en ik was wat dat betrof geen uitzondering. ‘Ik herinner me niet veel van gisteravond.’

‘Je was dronken,’ zei hij.

‘Volgens mij herinner ik me dat nog wel.’

‘En je hebt geen kater?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Niet te geloven.’ Hij klonk onder de indruk.

‘Hoor eens, als je het niet erg vindt me mijn schoenen terug te geven zal ik je niet langer voor de voeten lopen. Ik kon ze in de slaapkamer niet vinden.’

‘Niet zo snel.’

‘Wat?’ Mijn blik schoot naar een espressomachine op het aanrecht, zo’n anderhalve meter van me vandaan. Als hij besloot me te grijpen, kon ik die als wapen gebruiken. Zou ik hem kunnen optillen?

‘Je hebt mijn auto ondergekotst, en die heb ik pas een paar weken.’

O. Ik beet op mijn lip. ‘Is je vader niet rijk?’ Hulpeloos gebaarde ik naar de luxe om ons heen. ‘Kun je niet gewoon regelen dat iemand hem voor je schoonmaakt?’

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Jij wilt dus de rommel die jij hebt gemaakt door iemand anders laten opruimen?’

Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Wat wil je van me?’

Hij boog zich naar achteren en hees zichzelf op het hakblok. Nu kon ik zijn prachtige lijf helemaal zien. Ik slikte.

‘Kun je ergens naartoe, wanneer je hier weggaat?’ Er stond een mandje met appels naast hem. Hij pakte er een. Wat had hij een geluk dat hij eten kon pakken wanneer hij wilde. Hij hoefde niet bang te zijn dat hij honger zou lijden of dakloos zou worden.

‘Wat is dat nou voor vraag? Ik ga naar huis.’ Ik had geen idee waar dat was, maar dat wist hij niet.

Terwijl hij me bleef aankijken, gooide hij de appel in de lucht, ving hem en gooide hem weer in de lucht. ‘En waar is dat?’

Ik voelde mijn maag zacht knorren. ‘Dat gaat je niets aan.’

‘Nou, ik heb waarschijnlijk je leven gered. En aangezien ik in energiebesparing geloof, wil ik er zeker van zijn dat je mijn energie niet verspilt. Toen ik je gisteravond vroeg waar je woonde, vertelde je me dat je dakloos was. Eerlijk gezegd zie je er op dit moment uit alsof iemand net je laatste dollar heeft gestolen.’

Mijn mond viel open, zo geschokt was ik.

Hij legde de appel terug in de mand en sloeg zijn armen weer over elkaar. Stond hij tegenover me met zijn spieren te pronken?

‘Wat kan het jou schelen?’ vroeg ik.

Het duurde even tot hij antwoord gaf. ‘Kun je echt ergens naartoe?’

Zijn zachte, medelevende toon was de druppel. Mijn keel zwol op en tranen sprongen in mijn ogen. Ik zag dat hij zich er ongemakkelijk bij voelde.

Hij sprong van het hakblok, liep naar de koelkast en trok die open.

‘Hier,’ zei hij zacht, en hij gaf me een flesje water.

Ik probeerde hem te bedanken, maar mijn keel zat dicht. Toen ik opkeek, zag ik hem achteruit wegllopen.

‘Je weet toch dat je stinkt, hè?’

Ik begon te lachen, zo hard dat ik bijna ging hyperventileren. Daarna begon ik te huilen. Hoe graag ik ook wilde stoppen, het ging niet.

Om te voorkomen dat ik plat op mijn gezicht zou vallen, ging ik eerst op mijn hurken en daarna op de vloer zitten. Mijn gehuil ging over in lelijk hikkend gesnik. Hij dacht vast dat ik gek was.

‘Waarom blijf je niet nog wat langer hier, totdat je woonruimte hebt gevonden?’

Ik was zo geschokt dat ik hem alleen maar kon aanstaren. Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet wel wanneer iemand aan het eind van zijn Latijn is,’ voegde hij eraan toe.

Aan het eind van mijn Latijn? Boos keek ik hem aan, en ik veegde snel mijn tranen weg. Ik heb er een hekel aan naar iemand op te kijken wanneer ik tegen hem of haar praat, dus stond ik op. Met moeite trok ik mijn jurk omlaag. Hij was nog steeds langer dan ik, wat me nog bozer maakte.

‘Hoor eens, vriend, al ben ik dakloos, ik hoef je liefdadigheid niet.’

We zwegen allebei.

Het geluid van het waterflesje dat ik plat kneep in mijn hand werd gevolgd door het geplens van een gestage stroom water op de vloer.

Beschaamd sloot ik mijn ogen. Ik hoorde hem zijn keel schrapen en probeerde mijn ademhaling te kalmeren door tot tien te tellen, voordat ik mijn ogen opende.

Hij trok zijn wenkbrauwen op, alsof hij wachtte tot ik iets zou zeggen. Toen ik dat niet deed, zei hij: ‘Waar ga je dan naartoe? Naar de daklozenopvang? Luister.’ Hij stak zijn wijsvinger op. ‘Ten eerste woon ik hier in mijn eentje. Je hebt dus alleen met mij te stellen. Ten tweede...’ Hij stak een tweede vinger op. ‘...ben je hier absoluut veiliger dan bij de daklozenopvang. En ten derde...’ Hij stak een derde vinger op. ‘...de jackpot: je kunt hier gratis logeren.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Het klonk allemaal te mooi om waar te zijn. ‘Waarom help je me?’ Het leven had me genoeg klappen verkocht om te weten dat niets gratis was.

Hij opende zijn mond, maar er kwam niets uit. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Dat weet ik niet.’

Bij Caleb Lockhart wonen. In dit enorme appartement. Gratis. Dat, of naar de daklozenopvang of op straat leven. ‘Ik ben niet van plan je prostituee te worden.’

Hij leek beledigd. ‘Denk je echt dat ik er een nodig heb? Mens, heb je dit lijf gezien? Bovendien,’ voegde hij er met een grijns aan toe, ‘wanneer je besluit met me naar bed te gaan, zul jij mij betalen.’

Wauw. Zijn ego was zo groot dat hij er vast voortdurend hoofdpijn van had. Ik wierp hem een blik vol afkeer toe en deed alsof ik gaapte. ‘Wat uit je mond komt klinkt allemaal zo interessant. Ik snap niet waarom ik almaar moet gapen.’

Hij sperde zijn groene ogen wijd open en richtte ze op mijn gezicht. Ik dacht dat ik hem deze keer echt nijdig had gemaakt, maar er gebeurde iets wat ik totaal niet had verwacht. Hij begon te lachen. ‘Ik mag je wel,’ grinnikte hij. ‘Je ziet er natuurlijk oogverblindend uit, maar ik dacht dat er verder niet veel meer in zat.’

Had hij me nou net beledigd?

‘Ik bied je een kans om uit je ellendige situatie te komen. Waarom grijp je die niet?’ Hij kneep zijn neus dicht. ‘En kun je alsjeblieft gaan douchen? Ook al zie je er prachtig uit, ik ga geen tijd doorbrengen met een meid die naar het riool ruikt.’

Ik snoof, al had hij wel gelijk. Ik rook echt heel erg smerig. Maar...
'Wat wil je dan in ruil hebben?'

'Niet iedereen wil iets van je, hoor,' antwoordde hij bits.

'O, denk je van niet?' Ik lachte verbitterd. 'Iedereen wil op de een of andere manier wel iets van je. Ben je daar nog niet achter?'

Hij hield zijn hoofd schuin en keek me weer aan. Ik vroeg me af wat hij zag wanneer hij naar me keek. Door mijn uiterlijk en mijn figuur kregen mensen meestal de indruk dat ik altijd op zoek was naar 'pret'. Pret was wel het laatste waaraan ik dacht. Ik had het te druk met in leven blijven, met werken om mijn volgende maaltijd bij elkaar te sprokkelen om aan iets anders te denken. Gisteravond was een uitzondering geweest.

Ik had geen andere opties, alleen de daklozenopvang en de straat, en hij bood me een uitweg. Hij zag er in ieder geval eerlijk uit. Nu was het aan mij het minste van twee kwaden te kiezen. Ik haalde diep adem.

'Ik zou kunnen schoonmaken,' zei ik zacht.

Ging ik dit echt doen? Waarom eigenlijk niet? De wereld had me al zo lang geen vrijkaart meer gegeven dat ik er wel een had verdiend.

'Sorry?' Hij knipperde met zijn ogen. Ik wist niet of hij het meende of het deed om me te plagen. 'Ik hoorde niet wat je zei.'

Ik haalde nogmaals diep adem, en deze keer zei ik hardop: 'In ruil voor mijn verblijf hier zou ik je appartement kunnen schoonmaken.'

'Er komt al drie keer per week iemand om dat te doen,' zei hij.

'Ik kan koken.'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Probeer me niet voor de gek te houden. Dat is niet erg aardig.'

Ik rolde met mijn ogen.

'Kun je echt koken?' Zijn gezicht lichtte op. Hij zag eruit als een jongetje dat het laatste koekje in de trommel heeft gevonden.

'Ja.' Ik negeerde de krankzinnige uitwerking die zijn glimlach op me had.

‘Dan hebben we een deal!’

Dit ging te makkelijk. ‘Je zei dat je hier alleen woont. Hoe kun je je dit appartement veroorloven?’

Het was alsof in zijn ogen de luiken omlaag kwamen. Hopelijk dacht hij niet dat ik wilde uitvogelen hoeveel geld hij had. Dat ik een golddigger was. Maar waarom zou hij dat níet denken? Hij kende me helemaal niet.

Al was ik arm, ik was geen profiteur. Aan mijn handen kon je zien hoe hard ik werkte, en daar was ik trots op. Nog één jaar, en dan zou ik mijn diploma halen. Ik zou me een slag in de rondte werken om een goed leven op te bouwen. Veel had ik niet nodig; een vaste baan, een eenvoudig huisje en een betrouwbare auto zouden meer dan genoeg zijn om me gelukkig te maken. Ik zou nooit meer hongerlijden. En dat alles zou ik zonder de hulp van wie dan ook bereiken.

‘Hoor eens,’ siste ik boos. ‘Ik was gewoon nieuwsgierig. Als je denkt dat ik een of andere golddigger ben...’

Hij stak een hand omhoog. ‘Leg toch niet steeds woorden in mijn mond. Denk je echt dat ik zo wil leven? Met dit... dit.’ Hij gebaarde om zich heen. ‘Denk je dat ik hier blij van word?’ Zijn kaken waren gespannen, zijn handen tot vuisten gebald.

‘Ja!’ Vol ongeloof zweeg ik. Hij had geen idee hoe het was om honger te hebben, om niet te weten waar je de volgende avond slaapt, om in angst te leven. We leefden in verschillende werelden.

Dit zou nooit iets worden.

Opgelaten stonden we tegenover elkaar. Na een paar tellen opende hij zijn mond weer en wiebelde hij met zijn wenkbrauwen, alsof er niets was gebeurd. ‘Weet je wat? Je kunt vanavond mijn huiswerk maken terwijl je avondeten voor me klaarmaakt.’

Tja. Ik opende mijn mond, maar er kwam niets uit.

‘Wacht eens even,’ zei hij. ‘Ik weet niet eens hoe je heet.’

‘Veronica Strafford.’

‘Ik ben Caleb Lockhart.’

Ik glimlachte niet terug, liet niet merken dat ik dat al wist. Wie

wist het niet? Ik was er zeker van dat iedereen op onze universiteit wist wie hij was.

‘Aan welke universiteit studeer je?’ vroeg hij.

Hoe wist hij überhaupt dat ik studeerde? ‘Dat ik hier mag logeren betekent toch niet dat ik mijn hele hebben en houden eruit moet gooien, hè?’

‘Dat heb je al gedaan. In mijn auto, weet je nog?’ merkte hij droogjes op. ‘Ga alsjeblieft douchen. En trek gerust kleren van mij aan.’ Grinnikend voegde hij eraan toe: ‘Je mag zelfs ondergoed van me lenen.’

Ik snoof. We stonden tegenover elkaar, onzeker, in gedachten verzonken. Deed ik er wel goed aan hier te blijven? Waar kon ik anders naartoe?

‘Je kunt de slaapkamer hebben waar je vannacht ook hebt geslapen. Die heeft een eigen badkamer.’ Hij ging weer achter het aanrecht staan om afstand van me te nemen. ‘Ik ga zo weg. Doe alsof je thuis bent.’

Ik knikte, al voelde ik me opgelaten. Kon ik hier echt gratis blijven? Hoe kon hij me nou alleen in zijn appartement achterlaten terwijl hij me niet eens kende? Ik kon wel alles leegroven. Wist hij veel.

‘Dankjewel. Ik...’ Even was ik stil, omdat ik niet goed wist wat ik moest zeggen. ‘Dankjewel,’ zei ik weer, en ik meende het.

Hij knikte.

Bijtend op mijn lip draaide ik me om. Waar was die verdraaide kamer ook weer? Ik keek naar links en naar rechts. Zijn appartement was enorm groot, en toen ik de slaapkamer uit was gelopen, was ik in paniek geweest.

‘Is er een probleem?’ vroeg hij.

Ik schrok en draaide me met een ruk om. Hij stond vlak achter me, met een glimlach op zijn gezicht. Nu hij zo dichtbij stond en ik op blote voeten was, torende hij boven me uit. ‘Ik... Ik ben vergeten waar die kamer is. Als je me vertelt hoe ik er kan komen, zal ik je niet meer voor de voeten lopen.’ Ik voelde dat ik bloosde.

Toen hij niets zei, keek ik op. Hij glimlachte nog steeds.

‘Wat?’ vroeg ik bits.

‘Jeetje, doe niet zo vijandig.’ Hij liep voor me uit. ‘Kom maar mee.’

Ik liep achter hem aan en probeerde niet te veel naar zijn lijf te staren. Plots keek hij me over zijn schouder aan. Ik slaakte bijna een gil. Met een knipoog zei hij tegen me: ‘Welkom in mijn appartement, Rooie. Ik hoop dat je van je verblijf zult genieten.’